

Exposició: **Pinazo i la acuarela [Pinazo i l'aquarel·la]**
IVAM Institut Valencià d'Art Modern
30 marzo 2010 – 23 mayo 2010

Organitza: **Institut Valencià d'Art Modern**

Comissaris: **Francisco Javier Pérez Rojas**
Aida Pons Moreno

Patrocina:



Dins de la sèrie d'exposicions que l'IVAM ha organitzat per a mostrar des de diferents perspectives l'obra d'Ignacio Pinazo (1849-1916), *Pinazo i l'Aquarel·la*, és la primera que estudia amb profunditat una faceta tècnica de la seua obra sobre la qual a penes s'havia reparat en els treballs dedicats a l'artista. La mostra, que reünix més de 60 obres, en la seua majoria inèdites, inclou manifestacions que il·lustren els inicis del pintor en el llavat realitzat amb una sola tinta de color. Gràcies a això, pot seguir-se l'evolució de l'artista valencià en estes pràctiques de pintura a l'aigua, des de les seues incipients incursions en què poden percebre's els patrons barrocs dels prototips llavats, fins la consecució de la màxima puresa en les seues aquarel·les.

L'exposició s'estructura en: assumptes religiosos, acadèmies i nus, història de goya, vistes i semblants italians, retrats de mosqueters, figures regionals i escenes del món rural, temes africans, i estudis de flors, animals i arquitectures.

Amb motiu de l'exposició s'ha editat un catàleg que reproduïx les obres exposades i reünix textos de la directora de l'IVAM, Consuelo Embrutar, i dels comissaris de la mostra, Francisco Javier Pérez Rojas, i Aida Pons Moreno.

L'aquarel·la no tenia a Espanya una sòlida tradició, ja que no solia ser utilitzada per a l'elaboració de l'habitualment anomenada pintura "seriosa", que no era una altra que la realitzada a l'oli, mentre l'aquarel·la quedava reservada generalment per a la resolució dels avantprojectes de les obres definitives. No obstant això, a València l'aquarel·la ha sigut des de finals del segle XIX cada vegada més valorada i admirada, tant pels artistes com pels entesos i aficionats que van saber apreciar les dificultats de la seua pràctica.

Pinazo es va sentir prompte atret per la pràctica de l'aquarel·la, ja que era una tècnica que el permetia d'abordar les composicions de color de manera més assequible i experimental. Algunes aquarel·les estan datades en 1870, fet que il·lustra del significat tan especial que va tindre en la conformació de la seua personalitat artística. Els temes d'animals i de tipus hortolans són dels primers que va començar a abordar a aquarel·les i llavats, així com a apunts i estudis molt diversos. Pinazo, com altres grans creadors artístics, va tractar els mateixos temes dels seus olis a les seues aquarel·les i llavats de tinta, combinant les seues creacions a l'oli amb aquestes tècniques a l'aigua. Moltes de les vegades optava per l'aquarel·la per a la producció d'obres d'esparciment o alleugeriment dels treballs d'encàrrec, recurrent igualment a la mateixa tècnica per tal de realitzar esbossos, apunts i estudis preparatoris dels seus llenços. La pintura de síntesi i el xicotet format sempre van casar bé amb l'aquarel·la i aquesta va ser, sens dubte, un dels recursos artístics entre els que va comptar, des del principi de la seua carrera, el mestre valencià.

Podríem, pe tant, considerar Ignacio Pinazo com un dels representants més brillants de l'aquarel·la local, i no únicament com l'exemple d'un pintor capaç de dominar les tècniques a l'aigua sobre paper. És així com ell i altres artífexs valencians, junt amb figures de renom internacional, com ara Marià Fortuny, van ennoblir amb els seus continus esforços l'aquarel·la espanyola ajustant-la a la mateixa categoria d'altres tècniques, circumstància que va desembocar en un nou apogeu de l'aquarel·la al nostre país, provocant la germinació de noves Associacions, Acadèmies i un considerable increment d'entusiastes cultivadors de la mateixa.